

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/160/2024
Identifikačné číslo spisu:	2320203979
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2320203979.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. U., narodenej X. B. XXXX, W., Š. A. XXX/XX, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Magdálikom, Galanta, Vajanského 1520, IČO: 51 814 561, proti žalovaným 1/ M. U.C., narodenej X. B. XXXX, W., Š. A. XXX/XX a 2/ Stavebné bytové družstvo Sládkovičovo a Galanta, Galanta, Esterházyovcov 709/12, IČO: 34 099 069, obom zastúpeným advokátom: Mgr. Pavol Šul'an, Galanta, Hlavná 929/6, IČO: 37 842 137, o určenie nájomného vzťahu, o určenie členstva v bytovom družstve a o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy a zmluvy o prevode vlastníctva bytu, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 22C/4/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 31. januára 2024 sp. zn. 10Co/158/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 22. júla 2022 č. k. 22C/4/2020-300 žalobu zamietol a žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 172 ods. 2, § 173 ods. 1, § 175 ods. 1 a 2, § 177 ods. 2, § 180 ods. 2, § 181, § 496 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v čase nadobudnutia práva spoločného užívania bytu do 31. decembra 1991; § 700 ods. 1 a 3, § 701 ods. 1, § 703 ods. 1 a 2, § 705 ods. 2, § 707 ods. 2, § 708, § 853 ods. 1, § 871 ods. 1 OZ v znení účinnom od 1. januára 1992; § 17 ods. 7 a § 28 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) a poukazom na čl. 18 bod 1. písm. a) a čl. 19 bod 1 Stanov žalovaného 2/. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia, že: i) je nájomkyňou bytu č. XX, na X. poschodí, vo vchode č. XX bytového domu so súpisným číslom XXX, postaveného na parcelách XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X v katastrálnom území W., obec W., okres W., zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, evidovanom katastrálnym odborom Okresného úradu Galanta, a to spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a na príslušenstve o veľkosti

spoluvlastníckeho podielu 788/42241 k celku (ďalej aj len „nehnutelnosť“ alebo „byt“); ii) je členkou žalovaného 2/; iii) nájomná zmluva z 3. júna 2020 uzavretá medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, ktorej predmetom bol nájom nehnuteľnosti je neplatná v celom rozsahu (ďalej len „nájomná zmluva z 3. júna 2020“); iv) zmluva o prevode vlastníctva bytu V 4234/2020, č.z. 2106/2020 uzavretá medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, ktorej predmetom bol prevod vlastníctva k nehnuteľnosti je v celom rozsahu neplatná (ďalej len „zmluva o prevode vlastníctva bytu“). Žiadala tiež náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav, že rozhodnutím právneho predchodcu žalovaného 2/ (Okresné stavebné bytové družstvo Galanta) zo 16. marca 1981 bol B. U. pridelený byt (toho času označený ako byt č. XX v W. na ulici A. XXX/XX). Zo zápisnice o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu spisanej medzi právnym predchodcom žalovaného 2/ a B. U. zo 16. marca 1981 vyplývalo, že v čase uzavretia dohody žil B. U. v manželstve so žalovanou 1/ a uzatvorením tejto dohody vzniklo spoločné užívacie právo týchto manželov (ďalej len „dohoda o odovzdaní a prevzatí bytu“). Z oznámenia právneho predchodcu žalovaného 2/ z 9. decembra 1980 vyplývalo, že B. U. bol požiadaný o zloženie členského podielu (vo výške 27 606 Kčs) a tento bol povinný zaplatiť v lehote 15 dní, aby mu mohli s konečnou platnosťou prideliť bytovú jednotku. Z potvrdenia Slovenskej štátnej sporiteľne z 18. decembra 1980 označenej ako pôžička na členský podiel v žalovanom 2/ vyplývalo, že B. U. a žalovanej 1/ bola poskytnutá pôžička (vo výške 13 606 Kčs) na zloženie členského podielu. Z potvrdenia žalovaného 2/ z 12. decembra 2011 a z 10. januára 2017 vyplývalo, že B. U. a jeho manželka (žalovaná 1/) boli nájomníkmi bytu. Z nájomnej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalovaného 2/ ako prenajímateľom a B. U. a žalovanou 1/ (jeho manželkou bez uvedenia mena a priezviska) ako nájomníkmi z 2. januára 1992 (ďalej len „nájomná zmluva z 2. januára 1992“) vyplývalo, že žalovaný 2/ prenechal B. U. do užívania byt. Z nájomnej zmluvy z 3. júna 2020 vyplývalo, že žalovaný 2/ prenechal žalovanej 1/ do užívania byt. Zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu vyplývalo, že ňou došlo k prevodu vlastníckeho práva k bytu za kúpnu cenu 0 €. Z výpisu z listu vlastníctva (č. XXXX pre k. ú. W.) vyplývalo, že výlučným vlastníkom bytu je žalovaná 1/, pričom titulom nadobudnutia vlastníckeho práva bola zmluva o prevode vlastníctva bytu. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že manželstvo B. U. a žalovanej 1/ bolo k 7. januáru 1985 právoplatne rozvedené a ich spoločné dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti žalovanej 1/. Žalobkyňa uzatvorila manželstvo s B. U. dňa 16. augusta 1986. V dedičskej veci po B. U. (zomrel XX. B. XXXX) bola povereným notárom (č. k. 18D/19/2018-80, Dnot 250/2019 z 20. augusta 2019) schválená dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva, podľa ktorej žalobkyňa nadobudla členský podiel bytu vedený (u žalovaného 2/) na poručiťľa (B. U.) v polovici, titulom márneho uplynutia 3-ročnej prekluzívnej lehoty na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) odo dňa zániku manželstva poručiťľa a jeho bývalej manželky (žalovaná 1/), vo všeobecnej hodnote podľa zhodného vyhlásenia dedičov ku dňu smrti poručiťľa vo výške 25 000 €. Súd prvej inštancie tiež zistil a mal za preukázané, že B. U. bol (rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 3T 204/84-28 zo 14. januára 1985, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13. februára 1985) uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví (§ 221 ods. 1 TZ), na skutkovom základe, že dňa 13. júna 1984 v byte napadol žalovanú 1/ a spôsobil jej zranenia vyžadujúce práceneschopnosť.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie ustálil a nepovažoval za sporné, že žalovaná 1/ a B. U. nadobudli v roku 1981 za trvania manželstva byt do spoločného užívania manželov (§ 172 ods. 1 OZ). Rovnako nebolo sporné, že otázka spoločného členstva ani otázka spoločného užívania, resp. nájmu bytu medzi žalovanou 1/ a B. U. neboli do smrti B. U. vyriešené, t. j. nebola po rozvedení manželstva uzatvorená dohoda o užívaní bytu a nebol podaný ani návrh na súd, aby súd zrušil právo spoločného užívania bytu (§ 177 ods. 2 OZ), resp. po 1. januári 1992, aby zrušil spoločný nájom družstevného bytu a rozhodol, kto z bývalých manželov bude ako člen družstva nájomcom bytu (§ 705 ods. 2 OZ). Uvedené bolo v konaní preukázané, tvrdením samotnej žalobkyne. Súd prvej inštancie konštatoval, že zákon nijakým spôsobom časovo neobmedzoval uzatvorenie dohody rozvedených manželov o tom, kto bude naďalej nájomcom bytu a členom družstva a časovo neobmedzoval rozvedených manželov ani na podanie návrhu na súd, aby tento rozhodol o zrušení spoločného nájmu bytu a o tom kto z rozvedených manželov zostane nájomcom bytu a teda aj členom družstva, pre prípad, že sa manželia nedohodnú. Rozvedení manželia preto podľa § 705 ods. 2 OZ (do 31. decembra 1991 podľa § 177 ods. 2 OZ) mohli postupovať aj po uplynutí troch rokov od zániku ich BSM. V dôsledku existencie špeciálnej právnej

úpravy, sa na spoločný nájom bytu nevzťahovalo (ust. § 149 ods. 4 OZ), že v prípade ak do troch rokov od zániku BSM manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo k podaniu návrhu na súd platilo, že rozvedení manželia boli podielovými spoluvlastníkmi majetkového práva. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v danom prípade išlo o spoločný nájom, resp. spoločné užívanie bytu, s ktorým bolo spojené spoločné členstvo v družstve (§ 175 ods. 2 OZ a od 1. januára 1992 § 703 ods. 2 OZ) a z ich charakteru vyplývalo, že ich nebolo možné nijakým spôsobom deliť, teda nebolo možné ani rozdelenie spoločného členského podielu ako ani nadobudnutie iba 1-spoločného členského podielu, keďže stále išlo o jeden členský podiel. Súd prvej inštancie tak mal za preukázané, že do smrti B. U. nedošlo k zániku spoločného nájmu bytu a spoločného členstva B. U. a žalovanej 1/. Zároveň bol súd prvej inštancie toho názoru, že okamihom smrti B. U. ako jedného zo spoločných nájomcov a jedného zo spoločných členov družstva, nájomcom a členom družstva zostala zo zákona žalovaná 1/. Na prípad rozvedených manželov bolo potrebné (analogicky za použitia ust. § 853 ods. 1 OZ), použiť ust. § 707 ods. 2 OZ, podľa ktorého ak sa právo na družstevný byt nadobudlo za trvania manželstva, zostáva členom družstva pozostalý (v danom prípade rozvedený) manžel a jemu patrí členský podiel; na to prihladne súd v konaní o dedičstve. Žalovaná 1/ zostala zo zákona členkou družstva, nebolo preto potrebné, aby žalovaný 2/ čakal na výsledok dedičského konania. Súd prvej inštancie mal za to, že dedičom po B. U. patrilo iba právo na zostatkovú hodnotu členského podielu v stavebnom bytovom družstve a nebolo možné, aby ktokoľvek z dedičov (ani žalobkyňa), nadobudol 1 členského podielu. Bolo vylúčené, aby spoločný členský podiel patril žalobkyni a žalovanej 1/, keďže spoločné členstvo v bytovom družstve a spoločný nájom družstevného bytu nemohli vzniknúť medzi inými osobami ako manželmi (§ 700 ods. 3 OZ). Súd prvej inštancie tak nemohol prihliadať na námietku žalobkyne, že nájomná zmluva z 3. júna 2020 ako aj zmluva o prevode vlastníctva bytu boli neplatné (§ 37 ods. 2 a § 39 OZ), pretože ich predmetom bolo nemožné plnenie, a to z ohľadom na platnú nájomnú zmluvu z 2. januára 1992, ktorá nebola nikdy ukončená a po smrti B. U. preto prešlo právo na žalobkyňu v súlade s výsledkami dedičského konania. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že nájomná zmluva z 2. januára 1992 bola zasielaná v súvislosti s novelou OZ (zákonom č. 509/1991 Zb.), účinnou od 1. januára 1992, na základe ktorej došlo zo zákona k zmene spoločného užívania bytu manželmi na spoločný nájom. Takéto nájomné zmluvy boli zasielané hromadne všetkým nájomcom a v každej zmluve aj keď išlo o spoločný nájom (manželov) sa uvádzala iba jedna osoba. Súd prvej inštancie mal za to, že k zmene spoločného užívania bytu na spoločný nájom došlo zo zákona, a teda na túto zmenu nebolo potrebné, aby spoloční užívatelia bytu podpísali nájomnú zmluvu. Keďže nájomná zmluva z 2. januára 1992 bola podpísaná iba jedným zo spoločných nájomcov bytu, mal súd prvej inštancie za to, že nešlo o bežnú vec, bol tak potrebný na jej uzavretie aj súhlas žalovanej 1/ (ako spoločnej nájomníčky) a preto bola táto nájomná zmluvná neplatná (§ 701 ods. 1 OZ). Súd prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov nesúhlasil ani s námietkou žalobkyne, že tak nájomná zmluva z 3. júna 2020, ako aj zmluva o prevode vlastníctva bytu boli neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, keďže žalovaná 1/ v byte od roku 1985 nebývala a všetky náklady a poplatky týkajúce sa nájmu bytu a členstva v družstve uhrádzala žalobkyňa s B. U. (jej manželom) a doplnil, že žalovaná 1/ bola (po rozvode) v situácii, kedy si musela zabezpečiť spolu s maloletou dcérou iné bývanie, v súvislosti s užívaním ktorého musela znášať vlastné náklady na bývanie. Ak by aj došlo zo strany žalovanej 1/ k opusteniu spoločnej domácnosti, táto skutočnosť by nemala žiaden vplyv na existenciu spoločného nájmu bytu (resp. do 31. decembra 1991 na spoločné užívanie bytu), keďže ust. § 181 OZ (po 1. januári 1992 ust. § 708 OZ) nebolo možné aplikovať na ust. § 180 ods. 2 OZ a § 707 ods. 2 OZ, teda na družstevné byty. Konštatoval tiež, že B. U. nič nebránilo v tom, aby po rozvode podal návrh na súd na zrušenie spoločného nájmu bytu a určenie, kto bude ako člen družstva ďalej nájomcom bytu. Vzhľadom k tomu, že žalovaná 1/ nikdy neprestala byť nájomkyňou bytu a členkou družstva a po smrti B. U. zostala zo zákona členkou družstva, zmluva o prevode vlastníctva bytu bola so žalovaným 2/ uzavretá platne v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z.. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že ak sa byt prevádzal do vlastníctva za nulovú hodnotu, znamenalo to, že anuita bola splatená. Keďže sa jednalo o spoločný nájom, anuitu mohol splácať ktorýkoľvek spoločný nájomca a doplnil, že ak by aj nejaká iná osoba plnila za žalovanú 1/, nespôsobiloby to neplatnosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Súd prvej inštancie tiež vyslovil, že nebolo možné, aby sa právo spoločného nájmu bytu premlčalo iba voči jednej osobe (žalovanej 1/) práve z dôvodu, že išlo o spoločný nájom, pričom v konaní nebolo sporné, že B. U. byt užíval (až do svojej smrti) a doplnil, že žalobkyni námietka premlčania neprináležala, keďže právo dovoliť sa premlčania patrilo dlžníkovi (§ 100

ods. 1 OZ), t. j. tomu kto bol povinný niečo plniť a v danom prípade to bol žalovaný 2/ ako vlastník bytu, ktorý uzatvoril so žalovanou 1/ nájomnú zmluvu z 3. júna 2020 a previedol vlastnícke právo na žalovanú 1/. Námitku premĺčania tiež nebolo možné vzniesť potom ako sa plnilo. Súd prvej inštancie zamietol návrhy žalobkyne na vykonanie dokazovania, a to výsluch B. U. mladšieho z dôvodu hospodárnosti, keďže vzhľadom na vyššie uvedené právne závery súdu by výsluch nebol pre konanie relevantný, tiež predloženie kompletného spisu žalovaného 2/ (vedeného k predmetnému bytu), keďže súd uložil žalovanému 2/ povinnosť predložiť spis, pričom žalovaný 2/ predložil iba časť spisu s tým, že spis sa nenachádza ani v archíve a tento nevie nájsť a predložiť. Okrem uvedeného vzhľadom k tomu, že predmetný spor bol založený na právnom posúdení, obsah spisu s uvedením prípadných platieb uskutočnených zo strany B. U. by nemal vplyv na právne posúdenie sporu. S poukazom na uvedené súd nemohol vyhovieť žalobkyni a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Bol toho názoru, že aj v časovom období po rozvode manželstva B. U. a žalovanej 1/ spoločné užívanie bytu manželmi trvalo v nezmenenej podobe ďalej a s jeho subjektmi zákon zaobchádzal tak, akoby manželmi ešte boli. Argument pre iné stanovisko nebolo možné vidieť ani v tom, že sa v § 180 OZ hovorí o smrti jedného z „manželov“, v týchto súvislostiach totiž zákon hovorí o „manželovi“ i tam, kde má celkom jasne na mysli rozvedeného manžela (§ 177 ods. 1 OZ v znení účinnom do 31. decembra 1991: „Súčasne určí, ktorý z manželov bude byť ďalej užívať.“, resp. znenie § 177 ods. 2 OZ v znení účinnom do 31. decembra 1991: „právo byť užívať zostane tomu z manželov...“) a aj keď uzavrel v tomto časovom období (dňa 16. augusta 1986) jeden z rozvedených manželov (B. U.) nové manželstvo (so žalobkyňou), nevzniklo tým novému manželovi (žalobkyni) právo spoločného užívania bytu manželmi. Odvolací súd sa nestotožnil s námičkou žalobkyne, že nedošlo v lehote 3 rokov k vyporiadaniu zaniknutého BSM B. U. a žalovanej 1/ dohodou ako ani k podaniu návrhu na vyporiadanie ich BSM na súd, preto k 8. januáru 1988 (po uplynutí 3-ročnej lehoty na vyporiadanie BSM dohodou alebo na podanie návrhu na vyporiadanie BSM na súd) ich členský podiel v bytovom družstve ako iná majetková hodnota prešiel do režimu podielového spoluvlastníctva (§ 149 ods. 4 OZ), obaja bývalí manželia (B. U. a žalovaná 1/) boli teda podielovými spoluvlastníkmi členského podielu v bytovom družstve, pričom ich podiely boli rovnaké (§ 137 ods. 2 OZ). Rovnako ako súd prvej inštancie mal odvolací súd za to, že zákon (OZ) nijakým spôsobom časovo neobmedzoval (ani do 31. decembra 1991) uzatvorenie dohody rozvedených manželov o tom, kto mal byť naďalej nájomcom bytu a členom družstva a časovo neobmedzoval rozvedených manželov ani na podanie návrhu na súd, aby tento rozhodol o zrušení spoločného nájmu bytu a o tom, kto z rozvedených manželov zostane nájomcom bytu, a teda aj členom družstva, pre prípad, že sa manželia nedohodnú, čo znamenalo, že podľa § 705 ods. 2 OZ (do 31. decembra 1991 podľa § 177 ods. 2 OZ) mohli rozvedení manželia postupovať aj po uplynutí troch rokov od zániku ich BSM. Odvolací súd sa stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie, že v danom prípade bolo preukázané (aj) tvrdením samotnej žalobkyne, že medzi B. U. a žalovanou 1/ nebola po ich rozvode uzatvorená dohoda o užívaní bytu a ani nebol podaný návrh na súd (na zrušenie práva spoločného užívania bytu, resp. neskôr návrh na zrušenie práva spoločného nájmu), a bolo teda preukázané, že do smrti B. U. nedošlo k zániku spoločného nájmu bytu a spoločného členstva B. U. a žalovanej 1/. Mal za to, že v predmetnej veci boli stranami predložené i z katastra vyžiadané listinné dôkazy umožňujúce vo veci spoľahlivo ustáliť skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, vec právne posúdiť a rozhodnúť. Odvolací súd považoval v konaní za preukázané aj splatenie anuity. So závermi súdu prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil a zdieľal jeho názor aj vo vzťahu k neplatnosti nájomnej zmluvy z 2. januára 1992 z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie a navyše podotkol, že žalovaný 2/ a B. U. (hoci v nej ani neprejavili vôľu vylúčiť žalovanú 1/ z nájmu a nehovorí o zmene nájmu) i tak obišli zákonnú úpravu (§ 701 ods. 1, § 703 ods. 1, § 705 ods. 1 a 2 OZ), z ktorých dôvodov bola zmluva aj absolútne neplatná (§ 39 OZ). Za správne odôvodnený považoval aj záver, že okamihom smrti B. U. ako jedného zo spoločných nájomcov a jedného zo spoločných členov družstva, (jediným) nájomcom a členom družstva zostala zo zákona žalovaná 1/. Vo vzťahu k námičke premĺčania práva dovoliť sa relatívnej neplatnosti nájomnej zmluvy z 2. januára 1992, odvolací súd uviedol, že táto námička bola žalobkyňou uplatnená až v odvolacom

konaní, a keďže od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za predpokladov uvedených v § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), čo nebol daný prípad, potom nebolo možné na vznesenú námietku premlčania prihliadať. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedal požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí (§ 220 ods. 2 CSP), preto nebola dôvodná odvolacia námietka o jeho nespreskúmateľnosti. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila s poukazom na ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľka videla tzv. vadu zmätočnosti v neustálení skutkového stavu veci konajúcim odvolacím súdom (ako ani súdom prvej inštancie), nevykonaní rozhodujúcich navrhnutých dôkazov zo strany konajúcich súdov (predloženie spisu žalovaného v 2. rade, výsluch svedka B. U. ml.), v nesprávnom posúdení platnosti dotknutých zmlúv, v neprihliadnutí na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Galanta vydané poverenou notárkou ako súdnou komisárkou (č. k. 18D/19/2018-80, Dnot 250/2019 z 20. augusta 2019), v nezohľadnení premlčania nájomného práva žalovanej 1/, v neplnení si poplatkových povinností žalovanej 1/ ohľadom platieb za byt a za členstvo v družstve (anuity), ktorými pochybeniami odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) znemožnil žalobkyni uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že zásadným spôsobom porušil jej právo na spravodlivý proces. Dovolateľka následne k vyššie namietaným vadám v dovolaní podrobne popisovala skutkové závery nižších súdov s ktorými vyslovila nesúhlas. Nižšie súdy sa podľa dovolateľky v konaní ako ani v napádanom rozsudku dostatočne nevysporiadali so vznesenou námietkou premlčania nájomného práva žalovanej 1/ ako majetkového práva (§ 100 ods. 1, ods. 2, ods. 3 OZ), ktoré právo podlieha premlčaniu vo všeobecnej premlčacej lehote 3 rokov (§ 101 OZ), ktorú dovolateľka v konaní riadne vzniesla (v písomnom podaní z 9. marca 2021 ako aj na ústnych pojednávaniach). Dovolateľka namietala, že bola oprávneným subjektom na vznesenie námietky premlčania nájomného práva žalovanej 1/, keďže práve ona bola tým subjektom, ktorému (aj k dnešnému dňu) patrí nájomné právo k bytu, čoho potvrdenia sa domáhala aj v tomto konaní, pričom jej právo nikdy nezaniklo a stále trvá, keďže nájomné právo ako ani vlastnícke právo žalovanej 1/ k bytu nikdy nevzniklo, keďže príslušné zmluvy, ktoré uzavrela so žalovaným v 2. rade, boli absolútne neplatné. Na základe uvedeného potom odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odňatiu možnosti konať pred súdom a porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd), a to v tom smere, že konajúce súdy nevychádzali pri svojom rozhodovaní z vykonaného dokazovania, ďalej z platnej právnej úpravy (OZ, zákon č. 182/1993 Z. z.), v rozpore so zákonom nevykonali riadne, včas a účelne navrhnuté dôkazy žalobkyňu a v súlade so zákonom nevyhodnotili vykonané dôkazy v súlade s ust. 191 ods. 1 CSP a iných zákonných ustanovení, znemožnil žalobkyni zákonným spôsobom reagovať na vykonané dokazovanie, rozhodli predčasne, nesprávne a prekvapivo. Odvolací súd teda neumožnil žalobkyni realizovať jej procesné práva, odňal jej možnosť konať pred súdom, a tým porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces, keďže postupoval v rozpore so zákonom. Je tak naplnený dovolací dôvod v zmysle § 431 ods. 1 v spojení s ust. § 420 písm. f) CSP.

6. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka odôvodnila s poukazom na štyri právne otázky, od ktorých vyriešenia, záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), a ktoré odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne právne posúdil. Prvá dovolateľkou nastolená právna otázka bola: „...Prihliadanie na právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutia súdom v inom konaní a možnosť súdu odkloniť sa od nich v súvislosti s ust. § 194 ods. 2 CSP a dedenie

členského podielu v bytovom družstve...“ Podľa dovolateľky sa odvolací súd v napádanom rozsudku dostatočne nevenoval otázke právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia (uznesenia poverenej notárky č. k. 18D/19/2018-80, Dnot 250/2019 z 20. augusta 2019, právoplatného dňa 20. augusta 2019), pričom predmetným uznesením poverená notárka okrem iného rozhodla aj o tom, že členský podiel bytu poručiteľa v polovici titulom márneho uplynutia 3-ročnej prekluzívnej lehoty na vyporiadanie BSM odo dňa zániku manželstva poručiteľa (B. U.) a jeho bývalej manželky (žalovanej 1/) vo všeobecnej hodnote podľa zhodného vyhlásenia dedičov ku dňu smrti poručiteľa vo výške 25 000 € nadobudla žalobkyňa. Dovolateľka tak považovala za nesprávne právne posúdenie to, že odvolací súd (ako ani prvoinštančný súd) na predmetné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu neprihliadal a riadne sa s ním nevysporiadal v rámci odôvodnenia rozsudku, a to v situácii, keď uvedené súdne rozhodnutie nebolo nikdy zrušené ako ani zmenené a tiež voči nemu nikdy nebol podaný riadny ako ani mimoriadny opravný prostriedok. V danej súvislosti mal konajúci súd svoje vlastné rozhodnutie rešpektovať a v rámci právneho posúdenia veci z neho vychádzať, keďže dotknuté rozhodnutie je dodnes právoplatné a vykonateľné a zároveň neprebíha žiadne konanie, v rámci ktorého by toto rozhodnutie malo alebo mohlo byť zmenené alebo zrušené. Druhá dovolateľkou nastolená právna otázka: „... Premlčanie nájomného práva pri spoločnom nájme družstevného bytu podľa ust. § 100 ods. 1, ods. 2 OZ, pri nevykonávaní nájomného práva nájomcom...“. Nižšie súdy podľa dovolateľky na námietky premlčania nájomného práva a práva namietať neplatnosť nájomnej zmluvy riadne vznesené dovolateľkou v konaní nijak neprihliadali a tieto vyhodnotili negatívne, t. j. že podmienky na ich uplatnenie neboli dané. Dovolateľka mala za to, že nájomné právo predstavuje majetkové právo, ktoré v zmysle § 100 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 OZ podlieha premlčaniu. V súlade s ust. § 101 OZ sa nájomné právo žalovanej 1/ k bytu premlčalo, a to najneskôr uplynutím 3 ročnej premlčacej doby dňa 7. januára 1988, kedy uplynuli 3 roky od právoplatnosti rozvodu manželstva žalovanej 1/ a B. U.. Nárok z nájomného práva žalovanej 1/ bol v čase uzavretia nájomnej zmluvy z 3. júna 2020 ako aj v čase uzavretia zmluvy o odpredaji bytu dávno (viac ako 30 rokov) premlčaný, žalovaná 1/ tak nemohla ani platne uzavrieť zmluvu o prevode vlastníckeho práva k bytu so žalovaným 2/ ako ani nájomnú zmluvu z 3. júna 2020, pričom sa jedná o absolútnu neplatnosť oboch právnych úkonov podľa ust. § 37 ods. 2 a § 39 OZ. Dovolateľka mala za to, že námietka premlčania nájomného práva žalovanej 1/ a práva namietať neplatnosť nájomnej zmluvy bola uplatnená zo strany žalobkyne plne dôvodne a riadne. Tretia dovolateľkou nastolená právna otázka: „...Platnosť nájomnej zmluvy uzavretej nájomcom družstevného bytu a možnosť bytového družstva uzavrieť ďalšiu nájomnú zmluvu a jej platnosť a platnosť zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu...“. Dovolateľka nesúhlasila so závermi nižších súdov, ktoré považovali nájomnú zmluvu z 2. januára 1992 za neplatnú a naopak za platné považovali nájomnú zmluvu z 3. júna 2020 a zmluvu o prevode vlastníctva bytu a opätovne namietala prijaté skutkové závery nižších súdov ako nesprávne. Podľa dovolateľky bola nájomná zmluva z 2. januára 1992 uzavretá platne a naopak neplatné boli nájomná zmluva z 3. júna 2020 a zmluva o prevode vlastníctva. Štvrtá dovolateľkou nastolená právna otázka: „...Splatenie anuity v prípade prevodu vlastníckeho práva k družstevnému bytu...“. Dovolateľka namietala, že nižšie súdy vec právne posúdili tak, že prevod bytu na žalovanú za kúpnu cenu 0 € pri zohľadnení zaplatenia anuity výlučne žalobkyňou a B. U. bol v súlade s platnou právnou úpravou. Dovolateľka opätovne podrobne namietala skutkové závery nižších súdov, ktoré považovala za nesprávne (poukázala na to, že práve žalobkyňa a B. U. už od roku 1985 výlučne uhrádzali všetky náklady a poplatky týkajúce sa nájmu bytu a členstva v bytovom družstve, pričom žalovaná 1/ neuhradila za túto dobu žiadne poplatky a náklady súvisiace s nájomom bytu a členstvom v bytovom družstve, zároveň v tomto byte už od roku 1985 príp. 1984 nebývala) a mala za to, že sú neplatné nájomná zmluva z 3. júna 2020 a zmluva o prevode vlastníctva bytu a to aj v súvislosti so splatením anuity za sporný byt. Na základe uvedeného bolo pre dovolateľku zrejmé, že nižšie súdy vec nesprávne právne posúdili, bol tak daný dovolací dôvod podľa ust. § 432 ods. 1 v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania proti rozsudku podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pričom právna otázka (vyššie popísané právne otázky) v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, a teda dovolanie bolo prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Žalovaní v dovolacom návrhu nesúhlasili s tvrdeniami dovolateľky a uviedli, že nižšie súdy sa nedopustili procesného nepochybenia, ktorým by bolo porušené právo dovolateľky na spravodlivý

proces, a ktoré by znemožnila v konaní uskutočňovať jej patriace procesné práva. Prijaté skutkové a právne závery nižších súdov považovali za správne. Žalovaní namietali právnu argumentáciu dovolateľky, podľa ktorej sa mala stať členkou žalovaného 2/ na základe uznesenia poverenej notárky a dôvodili, že takéto rozhodnutie nemá konštitutívne ale iba deklaratórne účinky, a to ku dňu smrti poručiteľa. Žalovaná 1/ považovala dedičské rozhodnutie za neplatné, pretože nebolo právne možné zdediť spoluvlastnícky podiel na členskom podiele v bytovom družstve za trvania manželstva, keďže tento nemôže byť predmetom dedenia. Právna úprava družstiev stojí na princípe výlučného členstva každej fyzickej alebo právnickej osoby v družstve a jedinou výnimkou sú práve bytové družstvá, kedy v prípade, ak jednému z manželov za trvania manželstva vznikne právo na uzatvorenie nájomnej zmluvy o nájme družstevného bytu, vzniká so spoločným nájomom bytu manželmi aj ich spoločné členstvo v družstve, z ktorého sú manželmi oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne. Žalovaní namietali, že v žiadnom prípade nemôžu práva a povinnosti člena družstva vykonávať viaceré fyzické osoby formou podielového spoluvlastníctva. Namietali tiež, že žalovaná 1/ nikdy nebola samostatnou nájomníčkou bytu, alebo bola účastníčkou spoločného nájmu bytu s B. U., k premlčaniu spoločného nájmu by preto muselo dôjsť súčasne tak na strane žalovanej 1/ ako aj na strane B. U.. Keďže ale B. U. byt užíval až do svojej smrti, k premlčaniu spoločného užívacieho práva nedošlo. Žalovaní tiež namietali, že pri nájme družstevného bytu sa vždy jedná o spojenie užívacieho práva k bytu s členstvom v družstve. Nebolo preto možné tvrdiť, že nájom bytu bol premlčaný bez toho, aby došlo aj k premlčaniu (zániku) členstva v družstve. Podľa žalovaných dovolateľka ani nebola oprávnená vzniesť námietku premlčania, keďže nikdy nebola účastníkom spoločného nájmu bytu. Podľa žalovaných B. U. nikdy nemohol samostatne, bez spoločného konania so žalovanou 1/ platne zmeniť právny režim detencie bytu zo spoločného nájmu na právny režim výlučného nájmu. Mali za to, že smrťou B. U. nastal zo zákona prechod spoločného nájmu v družstve na žalovanú 1/ a zároveň aj prechod spoločného členstva v družstve na žalovanú 1/ a žalobou napadnuté právne úkony považovali za platné. Nižšie súdy tiež podľa žalovaných správne vyhodnotili návrhy dovolateľky na vykonanie dokazovania za nadbytočné, a to s ohľadom na zistený a ustálený skutkový ale najmä právny stav. Nebol tak naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaní uviedli, že nižšie súdy posúdili vec po právnej stránke úplne a správne. Mali za to, že neboli naplnené podmienky na uplatnenie daného dovolacieho dôvodu, keďže dovolateľkou nastolené právne otázky boli doterajšou rozhodovacou praxou súdmi SR už vyriešené, navrhli preto dovolanie v tejto časti zamietnuť ako neprípustné.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol (z procesného hľadiska) vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu (§ 424 CSP), za splnenia podmienok podania aj spisovania dovolania na to oprávnenou osobou (§ 429 ods. 2 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritorneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 447 CSP), uvádza nasledovné.

9. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť (úspešne) dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak podľa písm. e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa písm. f) CSP súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak: a) rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo; c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a 2 CSP).

12. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do niektorého z procesných práv (strany sporu) a b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho taký zásah, ktorým došlo k znemožneniu procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale i ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv spojených so súdnou ochranou práva zaručených Ústavou Slovenskej republiky. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na jeho predvídateľnosť, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/2005). Z práve uvedeného tak vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia (tu porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018 a 9Cdo/344/2021).

15. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ÚS SR o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich prijaté skutkové závery nevyplývajú pri žiadnej možnej interpretácii. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok musí spĺňať zákonom stanovené podmienky, medzi ktoré patrí aj vymedzenie dovolacích dôvodov zmysle § 431 a § 432 CSP. V prípade, ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú v dovolaní vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolací súd dovolanie odmietne [§ 447 písm. f) CSP]. V prípade, ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú v dovolaní vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolací súd dovolanie odmietne [§ 447 písm. f) CSP].

18. Dovolací súd prieskumom napadnutého rozsudku nezistil také vady konania, ktoré by znemožnili dovolateľke realizovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K uplatneným dovolacím dôvodom je na mieste konštatovať, že dovolací súd je súdom právnym, nie skutkovým čo znamená, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka videla tzv. vadu zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] výlučne v skutkových záveroch nižších súdov, s ktorými nesúhlasila, a ktoré považovala za nesprávne [neustálenie skutkového stavu veci nižšími súdmi, nevykonanie rozhodujúcich navrhnutých dôkazov, nesprávne posúdenie platnosti dotknutých zmlúv, neprihliadnutie na právoplatné rozhodnutie poverenej notárky (č. k. 18D/19/2018-80, Dnot 250/2019 z 20. augusta 2019), nezohľadnenie premĺčania nájomného práva žalovanej 1/, nepĺnenie si poplatkových povinností žalovanej 1/ ohľadom platieb za byt a za členstvo v družstve (anuity)]. V procese zisťovania skutkového stavu nižšími súdmi môže dôjsť k výrazným pochybeniam, ktoré môžu mať za následok porušenia práva na spravodlivý proces (tu pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17.1.2018 sp. zn. I. ÚS 6/2018), takéto výrazné pochybenia nižších súdov ale dovolacím prieskumom zistené neboli. Odvolací súd sa k nevykonaniu dovolateľkou navrhovaných dôkazov vyjadril a svoj postup aj riadne odôvodnil (bod 17. rozsudku), rovnako aj k vznesenej námietke premĺčania nájomného práva žalovanej 1 (str. 11 a str. 31 bod 13 rozsudku) a tiež aj vo vzťahu k námietke týkajúcej sa rozhodnutia poverenej notárky a anuity (bod 15. rozsudku). Dovolací súd preto po dovolacom prieskume napadnutého rozsudku dospel k záveru, že spĺňa kritériá stanovené pre odôvodňovanie rozhodnutí (podľa § 220 ods. 2 a § 393 CSP), preto ho nemožno považovať za neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie odvolacieho súdu je konzistentné, logické a presvedčivé, svoje závery presvedčivo odôvodnil. Obsah spisu a predovšetkým odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu tak neposkytovali podklad pre záver, že v procese zisťovania skutkového stavu došlo k výrazným pochybeniam, ktoré mali za následok porušenia práva dovolateľky na spravodlivý proces, a ktoré by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Za takúto vadu pritom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolací súd považuje odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku za také, ktoré poskytuje odpovede na tie otázky, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. Dovolací súd prieskumom nezistil ani namietanú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, keď nebol zistený extrémny nesúlads právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo taký výklad zákona, ktorý by nemal oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP preto vyvodiť nešlo.

19. Vo vzťahu k namietanému nesprávneho právneho posúdeniu dovolateľka vymedzila prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a tento dovolací dôvod odôvodnila s poukazom na štyri nastolené právne otázky, od ktorých vyriešenia podľa jej názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), a ktoré odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne právne posúdil. Vo vzťahu k prvej nastolenej právnej otázke videla dovolateľka nesprávne právne posúdenie v tom, že nižšie súdy neprihliadli na právoplatné a vykonateľné rozhodnutie poverenej notárky (č. k. 18D/19/2018-80, Dnot 250/2019 z 20. augusta 2019). Dovolací súd k uvedenému konštatuje, že táto otázka nebola dovolateľkou odôvodnená požadovaným spôsobom, keďže dovolateľka nevymedzila konkrétne právne posúdenie, ktoré pokladala za nesprávne (§ 432 CSP) a nebola ani prípustná, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu od jej vyriešenia nezáviselo. Druhou nastolenou právnou otázkou dovolateľka

namietala nezohľadnenie jej námietky premlčania nájomného práva žalovanej 1/, ako aj nesprávne právne posúdenie tejto námietky. Tu dovolací súd konštatuje, že dovolateľka namietala výlučne skutkové a právne závery nižších súdov, s ktorými nesúhlasila, pričom opätovne nedôvodila žiadne konkrétne právne posúdenie, ktoré považovala za nesprávne (§ 432 CSP). Tretia nastolená právna otázka sa týkala platnosti nájomnej zmluvy uzavretej nájomcom družstevného bytu a možnosti bytového družstva uzavrieť ďalšiu nájomnú zmluvu (a jej platnosti) ako aj platnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu. Dovolateľka opätovne rozsiahlo namietala skutkové a právne závery nižších súdov vo vzťahu k platnosti dotknutých zmlúv posudzovaných v konaní a nedôvodila žiadne konkrétne právne posúdenie, ktoré považovala za nesprávne (§ 432 CSP). Štvrtá dovolateľkou nastolená právna otázka sa týkala splatenia anuity v prípade prevodu vlastníckeho práva k družstevnému bytu, ktoré podľa dovolateľky nižšie súdy v konaní posúdili ako súladné s platnou právnou úpravou. Tu dovolací súd musí tiež konštatovať, že dovolateľka opätovne rozsiahlo namietala skutkové a právne závery nižších súdov, nevymedzila ale konkrétne právne posúdenie, ktoré považovala za nesprávne (§ 432 CSP). Rozhodnutie odvolacieho súdu ani od vyriešenia tejto právnej otázky nezáviselo (pozri str. 11 rozsudku). Dovolaciemu súdu neostávalo konštatovať iné ako neprípustnosť dovolania vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

20. Pretože v prejednávanej veci prípustnosť dovolania dovolateľky nešlo vyvodiť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a ani z § 421 ods. 1 písm. b) rovnakého zákona, dovolaciemu súdu ani neostávalo iné, než spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia podľa § 447 písm. c) a písm. f) CSP naložiť s dovolaním ako celkom.

21. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.